

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 15CoP/23/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2324200873
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 08. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Alena Čakváriová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2025:2324200873.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Aleny Čakváriovej a členiek senátu JUDr. Blanky Podmajerskej a Mgr. Patrície Železníkovej, v právnej veci manželky: A. B., C. D., občan Slovenskej republiky, nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom E. D. X, XXXXX A. F. G. G. - C., Nemecko, zastúpená JUDr. Beátou Hruškovou, PhD., LL.M, MBA, advokátkou so sídlom Štefánikova 30, 949 01 Nitra, a manžela: H. B., nar. XX.XX.XXXX, občan Slovenskej republiky, trvale bytom E. D. X, XXXXX A. F. G. G. - C., Nemecko, teraz bytom I. XXX, J., zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Peter Wolf, s.r.o., so sídlom Hlavná 949/53, 924 01 Galanta, o návrhu manželky na rozvod manželstva, na odvolanie manžela proti rozsudku Okresného súdu Galanta zo dňa 07.11.2024, č.k. 32P/31/2024-159, takto

rozhodol:

- Rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.
- Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie rozsudkom zo dňa 07.11.2024 č.k. 32P/31/2024-159 vo výroku I. rozviedol manželstvo H. B., narodeného XX.XX.XXXX a A. B., C. D., narodenej XX.XX.XXXX, uzatvorené dňa 24.11.2017 na Matričnom úrade Vilshofen an der Donau v Nemeckej spolkovej republike, zapísané v knihe manželstiev Ministerstva vnútra Slovenskej republiky - osobitná matrika Bratislava, vo zväzku OM/117, ročník 2017, strana 58, poradové číslo 115. II. Žiadnemu účastníkovi nepriznal nárok na náhradu trov konania.

2. Rozhodnutie právne odôvodnil čl. 1, čl. 4, § 18, § 22, § 23 ods. 1, 2 zák. č. 36/2005 Z.z. Zákon o rodine (ďalej aj len „Zákon o rodine“) a na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že návrh je dôvodný. Poukázal na hmotnoprávne podmienky rozvodu manželstva, keď Zákon o rodine vyžaduje určitý kvalifikovaný stupeň narušenia vzťahov medzi manželmi. Kvalifikovanosť rozvratu manželstva je daná nie len dĺžkou a intenzitou, ale i skutočnosťou, že v dôsledku tohto rozvratu manželia spolu nežijú. Spoločné žitie manželov je otázka ich osobného (vrátane intímneho), ale aj majetkového spoločenstva, t.j. spoločné zdieľanie radostí, ale aj problémov, spoločné trávenie voľného času, osobná starostlivosť o druhého manžela, ktorí si majú byť navzájom oporou, spoločná starostlivosť o deti, spoločné nakladanie s finančnými prostriedkami a pod. Ak zákon predpokladá povolenie rozvodu v prípadoch, kde nemožno očakávať obnovenie manželského spolužitia znamená to preukázať definitívne ukončenie osobného spoločenstva manželov bez nádeje na zmierenie manželov. Uvedený stupeň narušenia vzťahov medzi manželmi deklarovala navrhovateľka, a manžel tento rozvrat nijakým spôsobom nerozporoval. Konštatoval, že manžel rovnako uviedol, že medzi manželmi pretrváva nezhoda a konflikt. Rozdielnosť v argumentácii odporcu spočívala v tom, že poskytol svoj uhol pohľadu na dôvody existencie nezhôd (najmä finančné dôvody a nezhody s rodinnými príslušníkmi manželov). Súd prvej inštancie mal preukázané, že medzi manželmi je skutočný stav nasvedčujúci nemožnosti plniť účel manželstva,

resp. rodiny založenej manželstvom. Vzťahy medzi manželmi sú vážne narušené a trvalo rozvrátené, nežijú v spoločnej domácnosti od decembra 2023, nevedú intímny život a obnovenie manželského spolužitia obaja úplne vylúčili. Z prejaveneho postoja manželov na pojednávaní usúdil, že vylučujú možnosť obnovenia manželského spolužitia z dôvodu výrazných dlhodobých konfliktov medzi nimi, silnej nedôvery a ochladenia vzťahov. Manžel svojím postojom nenaznačoval možnosť nápravy alebo obnovy manželského vzťahu. Konštatoval, že v konaní zistil, že na území Nemecka prebiehajú alebo prebehli konania o úprave práv a povinností rodičov k maloletému dieťaťu a vyporiadaní spoločného majetku manželov. Tieto okolnosti jednoznačne naznačujú, že manželia už nemajú spoločné záujmy a nevedia pokračovať v manželskom zväzku, ktorý je podmienený vzájomnou dôverou a spoločnými cieľmi. Prihliadol aj na vyjadrenie manžela, ktorý uviedol, že má v úmysle podať návrh na rozvod aj v Nemecku, čo preukázalo jeho záujem ukončiť manželstvo. Na základe vykonaného dokazovania, keď nevidel možnosť obnovy manželského spolužitia, návrhu vyhovel.

3. Neprihliadol na námietku manžela k právomoci súdu rozhodovať vo veci rozvodu manželstva. Uviedol, že v prípade, že má súd danú právomoc a bol podaný návrh, je povinný postupovať z úradnej povinnosti na základe zákona na účely prejednávania a rozhodnutia veci tak, aby ochrana práv bola rýchla a účinná. Súd postupuje pri námietke k právomoci súdu analogicky podľa § 42 Civilného sporového poriadku. Danú námietku vyhodnotil ako nedôvodnú a ustálil, že má právomoc konať vo veci rozvodu manželstva. Poukázal na ust. § 23 ods. 1 Zákona o rodine, podľa ktorého súd môže manželstvo na návrh niektorého z manželov rozviesť, ak sú vzťahy medzi manželmi tak vážne narušené a trvalo rozvrátené, že manželstvo nemôže plniť svoj účel a od manželov nemožno očakávať obnovenie manželského spolužitia. Podľa čl. 3 písm. b) Nariadenia Rady (EÚ) 2019/1111 z 25. júna 2019 o právomoci a uznávaní a výkone rozhodnutí v manželských veciach a vo veciach rodičovských práv a povinností a o medzinárodných únosoch detí (prepracované znenie) vo veciach rozvodu, rozluky alebo anulovania manželstva majú právomoc súdy členského štátu, ktorého štátnymi príslušníkmi sú obaja manželia. Uviedol, že právne záväzné akty Európskych spoločenstiev a Európskej Únie majú prednosť pred zákonmi Slovenskej republiky. Ustálil v zmysle uvedeného, že pri otázke právomoci sa postupuje podľa Nariadenia Rady (EÚ) 2019/1111 z 25. júna 2019 o právomoci a uznávaní a výkone rozhodnutí v manželských veciach a vo veciach rodičovských práv a povinností a o medzinárodných únosoch detí (prepracované znenie), kedy platí, že vo veciach rozvodu, rozluky alebo anulovania manželstva majú právomoc súdy členského štátu, ktorého štátnymi príslušníkmi sú obaja manželia. Ak všeobecne záväzný právny predpis umožňuje manželom podať návrh na rozvod v členskom štáte príslušníkmi ktorého sú, zastavenie tohto konania z dôvodu nedostatku právomoci by bolo možné považovať za odňatie práva na spravodlivý súdny proces, bez ohľadu na skutočnosť, či pôjde o bezdetný rozvod, resp. o rozvod manželstva, z ktorého pochádzajú maloleté deti. K námietke manžela ohľadom právomoci súdu konať vo veci úpravy práv a povinností rodičov k maloletému dieťaťu konštatoval, že o tejto časti návrhu rozhodol uznesením č.k. 32P/31/2024-35 zo dňa 25.04.2024, ktorým konanie zastavil a vyhlásil, že nemá právomoc konať v časti úpravy práv a povinností rodičov k maloletému dieťaťu na čas po rozvode. Danú námietku manžela preto posúdil ako nedôvodnú. Navrhované dôkazy manželom na pojednávaní dňa 07.11.2024, konkrétne správy zo sociálnych sietí zo strany manželky voči tretím osobám nevykonal z dôvodu, že v konaní mal dostatočne preukázané výsluchom manželov a oboznámením sa s listinnými dôkazmi a to so sobášnym listom, lustráciami, ako aj ostatnými na vec sa vzťahujúcim spisovým materiálom, že vzťahy medzi manželmi sú tak vážne narušené a trvalo rozvrátené, že manželstvo nemôže plniť svoj účel a nemožno očakávať obnovenie manželského spolužitia. Z hľadiska efektívnosti konania nevzhliadal dôvod pre vykonanie ďalšieho dokazovania správy zo sociálnych sietí zo strany manželky voči tretím osobám a uzavrel, že tieto k predmetu konania a rozhodovania nemajú relevanciu. O trovách konania rozhodol v súlade s § 52 zák. č. 161/2015 Civilný mimosporový poriadok (ďalej len „CMP“).

4. Proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie podal prostredníctvom zvoleného právneho zástupcu v zákonnej lehote odvolanie manžel navrhujúc napadnuté rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Odvolanie odôvodnil ustanovením § 365 ods. 1, písm. a), d) a h) z. č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj len „CSP“). Namietal, že súd nemal dostatok právomoci na rozhodnutie o rozvode manželstva. Uviedol, že podľa § 24 Zákona o rodine je súd povinný v rozhodnutí o rozvode manželstva upraviť aj výkon rodičovských práv a povinností k maloletému dieťaťu. V tejto súvislosti poukázal na svoje vyjadrenie na pojednávaní konanom dňa 05.09.2024 a jeho podanie zo dňa 28.08.2024, na ktoré odkazuje. Vyslovil názor, že manželstvo nebolo možné rozviesť a návrh mal byť pre nedostatok právomoci postúpený do Spolkovej republiky Nemecko, čím by nedošlo k odňatiu práva na súdnu ochranu alebo spravodlivý proces, na ktorý odkazuje súd prvej inštancie v bode

29 odôvodnenia rozsudku. Namietal, že súd nemal oprávnenie na rozhodnutie o rozvoде manželstva a nemal možnosť (oprávnenie) rozdeliť rozhodovanie o rozvoде a o rodičovských právach a povinnostiach. Mal za to, že súd rozhodnutím bez oboznámenia sa s obsahom spisového materiálu súdu Spolkovej republiky Nemecko, z ktorého by pre neho vyplynulo ozrejmienie situácie a vzťahov medzi manželmi z miesta ich pobytu, ktoré sú zásadné pre posúdenie vážnosti narušenia vzťahov (keď má za povinnosť tieto zisťovať, avšak nie len z výpovedí účastníkov s ohľadom aj na maloleté dieťa pochádzajúce z manželstva) si neobjasnil skutkový stav s náležitou starostlivosťou.

5. Manželka vo vyjadrení k odvolaniu manžela prostredníctvom zvoleného právneho zástupcu navrhla napadnuté rozhodnutie potvrdiť. Mala za to, že súd prvej inštancie sa s dôvodmi uvedenými manželom dostatočne vysporiadal v odôvodnení rozhodnutia. Poukázala na bod 29 rozhodnutia, v ktorom súd vyhodnotil námietku manžela ako nedôvodnú a ustálil, že má danú právomoc konať o návrhu na rozvod manželstva, s čím sa plne stotožnila. Mala za to, že právomoc civilného súdu prejednať a rozhodovať civilné spory sa prezumuje, teda právomoc je daná vo všetkých prípadoch súkromnoprávných sporov okrem tých, v ktorých právny predpis výslovne stanoví právomoc iného orgánu. Stotožnila sa s názorom súdu prvej inštancie, že návrh na rozvod manželstva bol podaný samostatne a nie v spojení s návrhom na úpravu rodičovských práv a povinností, ktoré sú už upravené. V tejto súvislosti poukázala na predložené rozhodnutie súdu Amtsgericht Passau, zn. 5F 38/24 zo dňa 22.03.2024, ktorým bol upravený styk maloletej s manželom, teda otcom. Z uvedeného dôvodu úprava rodičovských práv a povinností nie je predmetom konania a preto sa založenie miestnej príslušnosti súdu nemôže spravovať podľa ustanovení týkajúcich sa posudzovania a založenia miestnej príslušnosti súdu tak, ako by v danej veci figurovalo maloletého dieťaťa a potreba úpravy práv a povinností rodičov k nemu. Vo veci už nie je potrebné vykonať šetrenie domácnosti a osobných a majetkových pomerov manželov, rodičov maloletej, pretože v prípade rozvodu manželstva sa šetrenie nevykonáva. Poukázala na čl. 3 písm. b) Nariadenia Rady EÚ 2019/1111 o právomoci a uznávaní a výkone rozhodnutí v manželských veciach a vo veciach rodičovských práv a povinností a o medzinárodných únosoch detí (Brusel II ter) vo veciach rozvodu, rozluky alebo anulovania manželstva majú právomoc súdy členského štátu, ktorého štátnymi príslušníkmi sú obaja manželia. Dala do pozornosti ust. § 92 CMP, podľa ktorého na konanie o rozvod manželstva je miestne príslušný súd, v ktorého obvode mali manželia posledné spoločné bydlisko, ak v obvode tohto súdu má bydlisko aspoň jeden z nich. Inak je miestne príslušný všeobecný súd toho manžela, ktorý návrh nepodal. Ak takto príslušnosť súdu nemožno určiť, je príslušný všeobecný súd navrhovateľa. V čase podania návrhu na rozvod manželstva mal manžel vedený trvalý pobyt na adrese K. L. XXX/X, XXX XX M., a teda všeobecný súd manžela, ktorý návrh nepodal, ktorý je miestne príslušný na konanie, je Okresný súd v Galante. Vzhľadom na to, že súd aj po vznesení námietky miestnej príslušnosti v konaní ďalej pokračoval, bola založená miestna príslušnosť daného súdu zmysle § 36 ods. 2 CSP. Príslušnosť sa určuje podľa okolností v čase začatia konania; takto určená príslušnosť trvá až do skončenia konania. Podľa jej názoru, Okresný súd Galanta má právomoc a je príslušný na rozhodovanie v danej veci. Manžel odvolanie dôvodil aj tým, že súd sa neoboznámil so spisovým materiálom súdu Spolkovej republiky Nemecko, z ktorého by vyplynulo ozrejmienie situácie a vzťahov medzi manželmi z miesta ich pobytu, čo považoval za závažné pre posúdenie vážnosti narušenia vzťahov. Počas celého konania sa manžel nevyjadril tak, že nesúhlasil s podaným návrhom a nechce manželstvo rozviesť a pri výsluchu uviedol ďalšie závažné dôvody pre rozvod manželstva. Manžel prejavil postoj k rozpadu manželstva, vzhľadom na vážne narušené vzťahy manželov a súd mal dostatočne preukázané narušenie vzťahov a nemožnosť ďalšieho fungovania manželského zväzku. Podľa jej mienky, súd nemal dôvod oboznamovať sa s ďalšími skutočnosťami podporujúcimi jej tvrdenie o rozpade manželstva. Konštatovala, že starostlivosť o maloletú, ako aj majetkové pomery boli vyriešené už v priebehu konania, ešte pred samotným rozhodnutím, ktorým sa manželstvo rozviedlo. Celkové konanie manžela považovala za účelové, nehospodárne a s úmyslom spôsobiť zbytočné prieťahy v konaní a vyvolávať psychický tlak na jej osobu, nakoľko s podaným návrhom na rozvod manželstva súhlasil a svojimi vyjadreniami rozvrat manželstva sám potvrdil.

6. V podaní zo dňa 15.01.2025 sa manžel nestotožnil s argumentáciou manželky, podané odvolanie považoval za dôvodné a trval na odvolacom návrhu.

7. V podaní zo dňa 31.01.2025 manželka nesúhlasila s argumentáciou manžela a zotrvala na svojich vyjadreniach.

8. Krajský súd v Trnave, ako súd odvolací, po zistení, že odvolanie manžela bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP v spojení s § 2 ods. 1 CMP) a smerovalo proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť opravným prostriedkom (§ 355 ods. 1 CSP v spojení s § 2 ods. 1 CMP), preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie s tým, že odvolacími dôvodmi nie je viazaný (§ 66 CMP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa 378 ods. 1, § 385 ods. 1, § 219 ods. 1 CSP), s verejným vyhlásením rozhodnutia podľa § 219 ods. 3 CSP a dospel k záveru, že odvolanie manžela nie je dôvodné.

9. Odvolací súd konštatuje, že v postupe súdu prvej inštancie nezistil žiadne vady týkajúce sa procesných podmienok, na ktoré je z úradnej povinnosti povinný prihliadať (§ 2 ods. 1 CMP, § 380 ods. 2 CSP).

10. Podľa § 2 ods. 1 CMP na konania podľa tohto zákona sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak.

11. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

12. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

13. Podľa čl. 6 Nariadenia Rady (EÚ) 2019/1111 z 25. júna 2019 o právomoci a uznávaní a výkone rozhodnutí v manželských veciach a vo veciach rodičovských práv a povinností a o medzinárodných únosoch detí, (ďalej len Nariadenie) s výhradou odseku 2, ak žiadny súd členského štátu nemá právomoc podľa článku 3, 4 alebo 5, právomoc sa určí v každom členskom štáte podľa právneho poriadku tohto štátu.

14. Podľa čl. 3 Nariadenia vo veciach rozvodu, rozluky alebo anulovania manželstva majú právomoc súdy členského štátu,

a) na ktorého území: i) majú manželia obvyklý pobyt; ii) manželia mali naposledy obvyklý pobyt, pokiaľ tam jeden z manželov stále býva; iii) má odporca obvyklý pobyt; iv) v prípade spoločnej žiadosti má niektorý z manželov obvyklý pobyt; v) má navrhovateľ obvyklý pobyt, ak tam býval najmenej jeden rok bezprostredne pred podaním návrhu, alebo vi) má navrhovateľ obvyklý pobyt, ak tam býval najmenej šesť mesiacov bezprostredne pred podaním návrhu a je štátnym príslušníkom daného členského štátu, alebo b) ktorého štátnymi príslušníkmi sú obaja manželia.

15. V prvom rade sa odvolací súd zaoberal námietkou manžela týkajúcou sa právomoci súdu prvej inštancie na konanie o rozvod manželstva, ktorú vyhodnotil ako nedôvodnú. Pokiaľ ide o právne argumenty manžela uvedené v jeho odvolaní týkajúce sa obligatórnosti spojenia konania o rozvod manželstva s konaním o úpravu pomerov manželov k maloletému dieťaťu na čas po rozvode v zmysle vnútroštátneho ustanovenia § 100 CMP, odvolací súd má za to, že tieto boli pre posúdenie právomoci v danej veci nedôvodné. Aj napriek ustanoveniu § 100 CMP, podľa ktorého konanie o rozvod manželstva je spojené s konaním o úpravu pomerov manželov k maloletým deťom na čas po rozvode, v danej prejednávanej veci bolo prioritne potrebné skúmať právomoc súdov Slovenskej republiky na konanie v zmysle sekundárneho prameňa práva EÚ, ktorých aplikácia jednotlivých článkov má v zmysle čl. 7 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky prednosť pred ustanoveniami vnútroštátnych právnych predpisov členských štátov EÚ. Okrem uvedenej špeciálnej úpravy aplikácie sekundárneho únieového práva obsiahnutej v čl. 7 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, túto potvrdil aj Súdny dvor EÚ vo svojej judikatúre. Súdny dvor EÚ priznal právu Únie priame účinky vo vnútroštátnych právnych poriadkoch a v prípade jeho kolízie s vnútroštátnym právom mu priznal aplikačnú prednosť – direct application of european law (Costa v. E.N.E.L.). Súdny dvor EÚ ustanovil, že status kolidujúceho vnútroštátneho práva nie je pre prednostnú aplikáciu práva Únie podstatný. V zmysle uvedeného bolo potrebné pri posudzovaní právomoci súdu na konanie vychádzať z Nariadenia Rady (EÚ) 2019/1111 z 25. júna 2019 ako sekundárneho prameňa EÚ, ktorý na rozdiel od tuzemskej úpravy nespája konanie o rozvod manželstva s konaním o úpravu pomerov manželov k maloletým deťom obligatórne do jedného konania, ale upravuje osobitne súdnu právomoc na rozvod, rozluky a anulovania manželstva v článkoch 3 až 6, a súdnu právomoc vo veciach rodičovských práv a povinností k maloletým deťom upravuje v článkoch 7 až 14. Treba konštatovať, že súd prvej inštancie uznesením zo dňa 25.04.2024, č. k. 32P/31/2024 vyhlásil, že nemá právomoc na konanie o návrhu na úpravu rodičovských práv a povinností k maloletému dieťaťu

na čas po rozvoде, ktoré rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 21.05.2024. Predmetom sporu teda zostalo rozhodovanie o návrhu na rozvod manželstva.

16. Odvolací súd v celom rozsahu prisvedčuje argumentácií súdu prvej inštancie uvedenej v odôvodnení napadnutého rozsudku v bode 29 týkajúcej sa posúdenia jeho právomoci na konanie o rozvod manželstva a na jeho závery poukazuje. V danej veci bolo nesporne preukázané, že obaja manželia sú štátnymi príslušníkmi Slovenskej republiky, preto pripadá do úvahy aplikácia čl. 3 písm. b) Nariadenia Rady (EÚ) 2019/1111 z 25. júna 2019. Zároveň udáva, že v prípade podaného návrhu na súd, ktorý má právomoc na konanie vo veci, je súd povinný postupovať z úradnej povinnosti na základe zákona a vec prejednať a rozhodnúť tak, aby ochrana práv bola rýchla a účinná s poukazom na § 42 CSP. Súd prvej inštancie správne postupoval, keď uzavrel, že má právomoc na konanie o návrhu manželky na rozvod manželstva a na uplatnenú námietku manžela neprihliadal.

17. S odkazom na dôvody uvedené v predchádzajúcej časti tohto rozhodnutia, odvolací súd rovnako vyhodnotil ako nedôvodnú námietku manžela, ktorou namietal nedostatok právomoci slovenského súdu na konanie o rozvod manželstva. Argumenty manžela o tom, že konanie o rozvod manželstva je spojené s konaním o úpravu výkonu rodičovských práv povinností k maloletému dieťaťu na čas po rozvoде a právomoc súdu na konanie sa odvíja od obvyklého pobytu maloletého dieťaťa, v kontexte vyššie uvedených dôvodov nebolo možné zohľadniť.

18. Súd prvej inštancie vo veci vykonal potrebné dokazovanie a vec správne právne posúdil a vyvodil z nej aj správny právny záver. V odvolaní neboli uvedené žiadne skutočnosti, ktoré by mali za následok zmenu rozhodnutia súdu prvej inštancie. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku a poukazuje naň (§ 387 ods. 2 CSP).

19. Podľa § 22 Zákona o rodine k zrušeniu manželstva rozvodom možno pristúpiť len v odôvodnených prípadoch.

20. Podľa § 23 ods. 1, 2 Zákona o rodine súd môže manželstvo na návrh niektorého z manželov rozviesť, ak sú vzťahy medzi manželmi tak vážne narušené a trvalo rozvrátené, že manželstvo už nemôže plniť svoj účel a od manželov nemožno očakávať obnovenie manželského spolužitia. Súd zisťuje príčiny, ktoré viedli k vážnemu rozvratu vzťahov medzi manželmi, a pri rozhodovaní o rozvoде na ne prihliada.

21. Odvolací súd vyhodnotil odvolanie manžela ako nedôvodné, keď neobstoja jeho tvrdenia uvedené v odvolaní. V posudzovanej veci sa odvolací súd stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že vykonaným dokazovaním boli preukázané vážne narušené a trvalo rozvrátené vzťahy medzi manželmi, z dôvodu ktorého si manželstvo nemôže plniť svoj účel a nie je ani predpoklad pre obnovenie manželského spolužitia a vytvorenia fungujúceho zväzku, keďže túto možnosť manželia úplne vylúčili. Správne súd prvej inštancie prihliadal na jednoznačne preukázanú skutočnosť, že manželia nežijú v spoločnej domácnosti od roku 2023, intímne sa nestýkajú, pretrvávajú medzi nimi výrazný dlhodobý konflikt, silná nedôvera a ochladenie vzťahov, ktorý stav manžel nespochybnil. Odvolací súd poukazuje na jednoznačné a nemenné stanovisko manželky, ktorá trvá na rozvoде manželstva a nemá záujem o obnovenie manželského spolužitia. Na svojom stanovisku zotrvala manželka v priebehu celého konania a aj vo vyjadrení k odvolaniu manžela. Správne zohľadnil súd prvej inštancie vyjadrenia a postoj manželov, z ktorých nemožno vyvodiť ich snahu o zachovanie manželstva a reparáciu ich citových vzťahov. Nemožno opomenúť, že manžel na pojednávaní konanom dňa 07.11.2024 vyslovil súhlas s rozvodom manželstva, avšak príčiny rozvratu manželstva vnímal z iného pohľadu ako manželka. Rovnako je z vyjadrenia manžela nepochybný jeho úmysel požiadať o rozvod manželstva v Spolkovej republike Nemecko, ktorá skutočnosť potvrdzuje existenciu konfliktov a výraznú mieru narušenia a rozvratu vzťahov medzi manželmi. Dôkazom tohto sú i prebiehajúce konania na území Spolkovej republiky Nemecka o úprave práv a povinností rodičov k maloletému dieťaťu a vyporiadaní spoločného majetku manželov. S prihliadnutím na nemenné stanovisko manželky k rozvoču manželstva a poukazujúc na ust. § 23 Zákona o rodine, odvolací súd potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie ako správne. Zároveň poukazuje na to, že žiadneho z manželov nie je možné spravodlivo nútiť, aby v rozpore s jeho vôľou zotrval vo zväzku, ktorý ho citovo nenapriňa, je len formálny a neplní svoje funkcie, pretože manželstvo je dobrovoľným zväzkom manželov.

22. Odvolací súd neprihliadal na námietky manžela, že súd prvej inštancie nesprávne alebo neúplne zistil skutočný stav veci, keď nevyhovel jeho návrhu a nezažiadal a nepripojil si spis vedený v Spolkovej republike Nemecko týkajúci sa veci starostlivosti o maloleté dieťa pochádzajúce z manželstva účastníkov. Podľa názoru odvolacieho súdu, konajúci súd vykonal všetky dôkazy smerujúce k zisteniu skutočného stavu veci v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie o návrhu manželky na rozvod manželstva. Skutočnosť, že súd prvej inštancie nevyhovel návrhu manžela na doloženie navrhovaného dôkazu, nie je dôvodom pre zmenu napadnutého rozhodnutia alebo jeho zrušenie, keďže z vykonaného dokazovania je jednoznačne zrejmé, že v konaní bolo preukázané splnenie podmienok pre rozvod manželstva podľa § 23 Zákona o rodine. Rovnako tak odôvodnenie napadnutého rozhodnutia je súladné s ust. § 220 ods. 2 CSP.

23. Záverom odvolací súd poznamenáva, že rozhodol bez nariadenia pojednávania dôvodiac ust. § 378, § 219 ods. 3 CSP a už vyššie uvedenými dôvodmi. S dôrazom na to, že nedopíňal dokazovanie, a preto prípadne ďalšie tvrdenia prednesené účastníkmi konania na pojednávaní na odvolacom súde nemohli mať vplyv na iné rozhodnutie odvolacieho súdu. Postačovalo preto preskúmanie veci na základe spisovej dokumentácie; účastníci, predovšetkým odvolatelia, ani nevzniesli žiadny presvedčivý dôkaz potvrdzujúci, že iba ústna časť pojednávania nasledujúca po výmene písomných stanovísk by mohla zaručiť spravodlivé konanie (porovnaj napr. rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.4.2002, č. 64336/01, vo veci LinoCarlos VARELA ASSALINO proti Portugalsku; porovnaj tiež rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky napr. vo veci vedenej pod sp.zn. 5 Cdo 218/2009, 3 Cdo 51/2011, 3 Cdo 186/2012, 7 Cdo 56/2011).

24. Na základe uvedených dôvodov odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 2 CSP ako vecne a právne správne potvrdil.

25. O trovách konania rozhodol podľa § 52 CMP v spojení s § 58 CMP, § 396 ods. 1 CSP.

26. Odvolací súd prijal rozhodnutie jednomyseľne, pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).